

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/65/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119201262
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8119201262.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobcu: T. E. B., so sídlom F. N. XA, A., J.: XXXXXXXXX, proti žalovanej: M. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., Q. X., o zaplatenie 2.960 Eur a prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 11Csp/10/2019-102 z 22.03.2019 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaných strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu s tým, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 9, § 54a, § 879v, § 100 ods. 1, ods. 2, § 101, § 103 Obč. zák., § 11 ods. 1 písm. b/, d/ zák. č. 129/2010z.z. Výrok o trovách konania ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

3. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, cit.:

„Dňa 25.3.2015 bola uzavretá písomná zmluva o spotrebiteľskom úvere F. pôžička pod č. XXXXXXXXXX medzi W. bankou a.s. ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom. V bode 2 zmluvy je uvedený samotný jej predmet nasledovne: výška schváleného úveru - 2.960 Eur; počet mesačných splátok - 108; dátum konečnej splatnosti úveru - 20.3.2024; výška mesačnej úhrady - 61,3 Eur, z toho výška mesačnej anuitnej splátky (úroky + istina úveru) - 58 Eur mesačne a náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver - 3,3 Eur mesačne; úroková sadzba - 18,90% p.a.; RPMN - 20,63%; priemerná RPMN - 16,16%; celková čiastka úveru - 6.021,92 Eur; poistenie schopnosti splácať úver - základný súbor poistenia; dátum prvej platby do 20.4.2015; splácanie - 20.dňa v mesiaci a uvedené je aj číslo účtu čerpania úveru.

V bode 3 sú konkretizované jednotlivé poplatky. V bode 4.6 zmluvy sa uvádza, že jej neoddeliteľnou súčasťou sú OP a VOP.

V bode 4.9 je predtlačené znenie, podľa ktorého dlžník vyjadruje súhlas s poistnou zmluvou a VPP týkajúcimi sa poistenia schopnosti splácať úver, ktoré však nie sú konkretizované.

Podľa Obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery W. banky a.s. účinných od 13.6.2014, konkrétne článku VI. bodu 6.8 písm. a/ v prípade omeškania dlžníka s platením splátok je banka oprávnená vyhlásiť

úver za predčasne splatný, ak je dlžník v omeškaní viac ako 3 mesiace so zaplacením splátky a banka upozornila dlžníka na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní je banka oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný.

Žalovaná úver riadne nesplácala. Zaplatila celkovo 696,34 Eur a to nasledovne: 20.4.2015 - 8,41 Eur; 19.5.2015 - 52,89 Eur; 20.5.2015 - 8,21 Eur; 19.6.2015 - 53,09 Eur; 20.6.2015 - 0,76 Eur. Až neskôr a to 22.3.2017, 21.6.2017, 18.9.2017 a 20.10.2017 uhradila po 50 Eur, v dňoch 22.11.2017 a 23.1.2018 po 80 Eur a neskôr 22.2.2018 až 130 Eur a poslednú splátku 18.7.2018 zaplatila vo výške 80 Eur.

W. banka a.s. listom z 8.1.2016 vyzvala žalovanú na úhradu dlžných splátok, ktoré ku dňu 8.1.2016 predstavovali 406 Eur. Banka vyzvala žalovanú na úhradu celkovej sumy vrátane poplatkov a poistného vo výške 451,29 Eur v lehote 15 dní, v opačnom prípade ju upozornila na možnosť predčasného zosplatenia úveru. Tento list doručovala žalovanej poštou, čo preukázala poštovým podacím hárkom z 11.1.2016.

Doručovanie je pritom upravené vo VOP W. banky a.s., ktoré sú účinné od 28.6.2014 v časti 4.3. Pri doručovaní poštou sa dokumenty považujú za doručené 10.deň po ich odoslaní, aj keď sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie (bod 4.3.6).

Keďže žalovaná dlh neuhradila, listom z 4.2.2016 W. banka a.s. jej oznámila, že pohľadávka z predmetnej úverovej zmluvy sa stala predčasne splatnou 4.2.2016 a predstavuje 3.385,36 Eur (istina 2.960 Eur, úrok 376,57 Eur, poplatky za upomienky 39,65 Eur a poistné 9,14Eur). Túto sumu žiadala uhradiť do 10 kalendárnych od doručenia výzvy. Uvedený list bol žalovanej doručený do vlastných rúk 9.2.2016, čo je preukázané doručenkou.

Zmluvou zo dňa X.X.XXXX bola predmetná pohľadávka W. banky a.s. postúpená žalobcovi, ako to vyplýva z prílohy 1 k tejto zmluve.

Výzvou zo dňa 24.1.2019 súd žiadal žalobcu o preukázanie splnenia povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN, správnej sumy predstavujúcej celkovú čiastku úveru a správnej výšky RPMN s upozornením, že pri mesačnej splátke 58 Eur by RPMN činila 21,13%. Preukázať mal aj splnenie povinnosti veriteľa ohľadom zisťovania bonity žalovanej podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a mal sa vyjadriť aj k tomu, či žalovaná musela uzatvoriť tiež poistenie, ak chcela úver za ponúkaných podmienok.

Žalobca reagoval vyjadrením, v ktorom uviedol, že predpoklady pre výpočet RPMN vyplývajú zo vzorca z prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a sú uvedené v článku 2 zmluvy. Doložil tiež žiadosť žalovanej o poskytnutie úveru z 25.3.2015. V nej sa uvádza, že žalovaná poberá vdovský dôchodok vo výške 346 Eur mesačne. Nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť, nespláca žiadny úver a nemá žiadne zrážky. Pri kolónke žiadateľ žiada o poistenie schopnosti splácať úver je dopísané „áno“ a uvedený základný súbor poistenia. Doložil aj formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, kde v časti 3 bode D je uvedené, že poistenie nebolo nutné uzavrieť. Neskôr žalobca doložil aj doklady o lustrácii žalovanej v registri B., Z. K. a výpisy z účtov žalovanej.

Je bez akýchkoľvek pochyb, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi W. bankou a.s. a žalovanou je spotrebiteľskou zmluvou v § 52 Občianskeho zákonníka.

Je tiež nepochybné, že premlčanie uplatnenej pohľadávky je taktiež potrebné vyhodnotiť podľa Občianskeho zákonníka, čo nepochybne vyplýva z ustanovenia § 52 ods. 2 vety tretej Občianskeho zákonníka, pričom toto ustanovenie je účinné od 1.4.2015. Žaloba bola podaná 22.1.2019, teda už za účinnosti § 54a Občianskeho zákonníka, ktorý je účinný od 5.12.2018.

S poukazom na prechodné ustanovenie § 879v Občianskeho zákonníka súd teda ex offa sa zaoberal tým, či predmetná pohľadávka nie je už premlčaná. Ako už súd uviedol, premlčanie je potrebné posúdiť podľa Občianskeho zákonníka, konkrétne § 100, 101 a 103.

Účastníci zmluvy si možnosť zosplatenia úveru dohodli v OP tvoriacich súčasť zmluvy. W. banka a.s. dodržala zákonný postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže žalovanú upozornila listom z 8.1.2016 na to, že už 3 mesiace je v omeškaní so splátkami a zároveň ju upozornila na to, že pokiaľ tento dlh nevyrovná v lehote 15 dní, pristúpi k predčasnému zosplateniu úveru, čo napokon

aj realizovala listom z 4.2.2016, teda bola dodržaná zákonná 15-dňová lehota po predchádzajúcom upozornení v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. List obsahujúci jednostranný právny úkon veriteľa o zosplatnení bol žalovanej doručený, súd preto považoval vyhlásenie o predčasnej splatnosti úveru za platný a účinný právny úkon.

Podľa § 103 vety druhej Občianskeho zákonníka pri zosplatnení úveru začína plynúť premlčacia doba nie od omeškania celej zosplatnenej pohľadávky a teda nie od momentu účinnosti zosplatnenia, ale od omeškania splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu, keďže tak je to zreteľne uvedené v zákone. Súd zastáva názor, že malo by ísť o prvú omeškanú splátku, ktorá nebola uhradená, čo je logický dôsledok zásady upravenej v § 101 Občianskeho zákonníka spočívajúcej v tom, že relevantné je posúdenie toho, kedy sa právo mohlo vykonať prvýkrát. Už zo spomínaného listu z 8.1.2016 vyplývalo, že žalovaná v tom čase bola v omeškaní so splátkami viac ako 3 mesiace, minimálne teda neuhradená bola splátka splatná 20.10.2015. Z prehľadu o úhradách (tzv. aktuálneho stavu úveru) je nepochybné, že žalovaná poslednú splátku pred zosplatnením zaplatila ešte v júni 2015. Prvá nezaplatená splátka podľa tohto prehľadu bola teda splatná 20.7.2015. Znamená to, že trojročná premlčacia doba podľa § 103 vety druhej Občianskeho zákonníka začala plynúť 10.7.2015 a uplynula 20.7.2018. Žaloba teda bola podaná po jej uplynutí a preto s poukazom na už citované ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka súd žalobu v dôsledku premlčania zamietol.

Súd pripomína, že na túto skutočnosť upozornil žalobcu listom zo dňa 4.3.2019, na ktorý žalobca reagoval písomne tak, že nárok nepovažuje za premlčaný a premlčiacu trojročnú lehotu počítal odo dňa zosplatnenia úveru t.j. od 4.2.2019. Súd však s touto argumentáciou žalobcu ohľadom začiatku plynutia premlčacej doby nesúhlasí. Zákonodarcia totiž jasne v § 103 vete druhej Občianskeho zákonníka uviedol odkedy plynie premlčacia doba pri zosplatnení úveru, t.j. odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Účelom tohto ustanovenia je, aby veriteľ pri omeškaní dlžníka nebol pasívny a aby včas využil svoje právo na zosplatnenie úveru. Premlčacia doba teda rozhodne neplynie od momentu účinnosti zosplatnenia úveru, keďže zákon nič také neuvádza. Právny záver o tom, že premlčacia doba podľa § 103 Občianskeho zákonníka pri zosplatnení úveru plynie už od omeškania prvej splátky vyplýva z viacerých súdnych rozhodnutí. Ide napr. o rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici 16Co/95/2018 zo dňa 13.9.2018, Krajského súdu v Trnave 26Co/276/2017 zo dňa 23.10.2018, Krajského súdu v Prešove 6Co/26/2017 zo dňa 28.6.2018, Krajského súdu v Trenčíne 27Co/315/2017 zo dňa 27.2.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici 16Co/34/2018 zo dňa 18.10.2018 alebo Krajského súdu v Trnave 26Co/176/2017 zo dňa 26.3.2018. Súd preto nesúhlasí so závermi, na ktoré poukázal žalobca vo svojom vyjadrení a ktoré vyplývajú z dvoch rozsudkov a to Krajského súdu v Prešove 3Co/161/2014 alebo Krajského súdu v Trnave 24Co/945/2015.

Pre úplnosť súd dodáva, že žalobca aj v prípade, ak by nárok nebol premlčaný, mal by nárok len na zostatok istiny úveru t.j. sumy 2.263,64 Eur ako rozdielu poskytnutého úveru 2.960 Eur a úhradami žalovanej 696,36 Eur. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere bolo totiž potrebné vyhodnotiť podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase jej uzavretia t.j. v znení účinnom od 1.1.2015 do 31.3.2015. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ citovaného zákona jednou z povinných náležitostí zmluvy je nielen uvedenie RPMN, ale aj uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Súd zastáva názor, že nestačí uviesť v zmluve len výšku RPMN, ale v zmluve musí byť uvedené aj to, z akých predpokladov sa vychádzalo pri jej výpočte. Je to z dôvodu, aby spotrebiteľ mal predstavu o tom, čo vlastne RPMN predstavuje, pretože bez uvedenia spomínaných predpokladov, z ktorých sa RPMN vypočítavalo, by výška RPMN predstavovala len strohý údaj bez potrebnej výpovednej hodnoty pre spotrebiteľa. Dané ustanovenie žalobca si nesprávne vykladá tak, že v zmluve sú obsiahnuté spomínané predpoklady. To, že v zmluve sú je logické, keďže predstavujú iné povinné náležitosti (ako je výška úveru, počet splátok, výška splátky a pod.). V zmluve sú však uvedené aj iné potrebné náležitosti a preto jednoznačne gramatickým, ale aj logickým výkladom možno uzavrieť, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere musí byť jasne uvedené z akých predpokladov bolo RPMN vypočítané. Súd pripomína, že totožne je táto náležitosť zmluvy uvedená aj v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v § 10 ods. 2.

V zmluve navyše je nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pretože aj vychádzajúc z mesačnej splátky 58 Eur, teda bez poistného, by mala žalovaná zaplatiť 6.294 Eur (58 x 108 mesiacov) a nie 6.021,92 Eur. Táto suma bola teda v zmluve nižšia ako v skutočnosti, čo nepochybne je zavádzajúce a v neprospech spotrebiteľa a logickým dôsledkom je záver ako pri absencii tejto náležitosti. Napokon, ako už súd na to upozornil žalobcu, aj pri mesačnej splátke 58 Eur, by RPMN činila 21,13% a nie 20,63% ako je uvedené v zmluve, čo opäť je v neprospech spotrebiteľa.

S poukazom na § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona č. 129/2010 Z.z. preto nastáva fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru“.

4. Tento rozsudok v celosti včas podaným odvolaním napadol žalobca, súdu prvej inštancie vytykajúc nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP). Odvolateľ má za to, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenia Obč. zák. o premlčaní, nakoľko podľa ust. § 103 Obč. zák. začína plynúť premlčacia doba od zosplatenia úveru. Vyhlásenie predčasnej splatnosti predstavuje zmenu záväzku čo do termínu splatnosti, ktorá sa týka celého úveru a žalovaná od vyhlásenia predčasnej splatnosti je povinná uhradiť celý dlh naraz. Na základe toho navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne ho zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Súčasne uplatnil trovy konania.

5. Žalovaná sa ku podanému odvolaniu nevyjadrila.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok je vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

7. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprihádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

9. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá a má za to, že všetky dôvody, ktoré žalobca uvádzal v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým,

že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 CSP zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 CSP oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

11. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie stranami tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

12. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP.

13. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

14. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

15. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f/ CSP je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

16. K odvolaciemu dôvodu žalobcu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu v celom rozsahu zamietol. Napokon polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru pre odlišné skutkové závery vyvodzované žalobcom, pričom žalobcom namietaná nesprávnosť vytvorenia skutkového základu nie je daná, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

17. Odvolací súd v prejednávanej veci potom dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcom nie sú naplnené.

18. S poukazom na vyššie uvedené, potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v prvom zamietavom vecne správnom výroku, včítane druhého závislého, odvolaním osobitne nespochybného a taktiež správneho výroku o trovách konania, s použitím ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil.

19. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešná bola žalovaná, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadřila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

20. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).